

ƠN GỌI TIỂU ĐỆ ĐỨC CHÚA GIÊSU

Anh Simon - tiểu đệ Đức Chúa GIÊSU người Pháp - kể lại tiến trình ơn gọi.

Năm 1941, trong thời thế chiến thứ hai, tôi trở lại Pháp sau 18 tháng bị lưu đày. Tôi làm việc trong ngành bảo hiểm nên phải di chuyển luôn luôn và ngủ trọ nơi khách sạn.

Một ngày, nơi thành phố vẫn đến, tôi gặp lại thanh nữ tôi quen biết lúc trước. Chúng tôi mừng rỡ khi gặp nhau và từ đó, tạo nhiều cơ hội gặp gỡ. Tình bạn giữa chúng tôi theo ngày tháng tăng mạnh và dần dần biến thành thứ tình cảm khác. Chúng tôi dự tính tiến đến hôn nhân. Đối với tôi, câu chuyện tình của chúng tôi bình thường như bao câu chuyện tình khác. Cứ lẽ đương nhiên, không có gì ngăn trở chúng tôi.

Xin nói rõ về tình trạng sống đạo của tôi để quý vị dễ hiểu hơn về những gì tôi sắp kể ra. Trước thế chiến thứ hai, tôi không phải là tín hữu Công Giáo đạo đức. Tôi rất ít khi đi lễ. Tôi ăn chơi phung phí vì thân phụ rất thương chiều tôi. Người không bao giờ để tôi phải thiếu thốn. Có thể nói tôi sống ăn chơi "vương giả". Rồi những ngày tháng khổ lưu đày, cũng không làm tôi thay đổi đời sống tinh thần bao nhiêu. Nói thế để nhấn mạnh rằng, chuyện tu trì đối với tôi quá xa vời, không bao giờ tôi mất công dành một phút để bận tâm nghĩ tới.

Thế mà một hôm, trong thời kỳ tôi đính hôn với Monique, nơi căn phòng khách sạn, một tiếng nói vang lên trong tôi: **"Con không được tiến đến hôn nhân. Con không nên lập gia đình"**. Quả là tiếng sét đánh và tiếng nói trở thành một cuộc chiến diễn ra trong tôi. Trong vòng ba tháng trời, tôi muốn quên đi tiếng gọi, tôi muốn trở lại cuộc sống khô đạo như trước kia. Nhưng tôi bất lực. Tiếng nói vẫn vang lên trong đầu và lôi kéo tôi vào cuộc sống cầu nguyện. Từ đó từng đêm, nơi căn phòng khách sạn, tôi quỳ gối cầu nguyện. Tôi khẩn khoản xin THIÊN CHÚA cho tôi biết lý do tại sao tôi không được lập gia đình. Có thể nói, cứ mỗi lần cầu nguyện như vậy, tôi cảm thấy mình vừa được bình an vừa lại bị dần co xé nát. Một nỗi khổ khác là làm sao trình bày vấn đề với vị hôn thê đây? Chính tôi không chấp nhận tiếng Chúa gọi, thì nàng lại càng không thể hiểu và chấp nhận được!

Sau nhiều lần tìm cách cắt đứt liên hệ tình cảm với Monique, tôi thành công, nhưng với một con tim rướm máu. Một ngày, sau công việc, tôi tình cờ đi ngang một nhà thờ và ghé vào đó. Thú thật, tôi không thường xuyên đi lễ, kể cả sau khi có tiếng Chúa gọi trong lòng, có lẽ bởi vì tôi không muốn chấp nhận tiếng Chúa. Khi tôi bước chân vào nhà thờ, cũng là lúc Linh Mục giờ cao Mặt Nhật có Minh Thánh Chúa cho mọi người cúi mình thờ lạy. Chính giây phút đó, mọi dần co lưỡng lự tối tăm trong tôi biến mất, nhường chỗ cho ánh sáng rực rỡ. Tôi hiểu Chúa muốn tôi trở thành tu sĩ trong dòng tu dẫn thân làm việc giữa đời, sống giữa người nghèo. Chúa cũng soi sáng cho tôi biết phải chọn thánh nữ Têrêsa thành

Lisieux và thánh Gioan-Maria Vianney làm quan thầy. Thú thật, hai vị thánh này tôi cũng chỉ nghe loáng thoáng mơ hồ thôi!

Chỉ còn cách duy nhất là phải viết thư vĩnh biệt hôn thê, gửi trả nòng tất cả thư từ liên lạc giữa chúng tôi, kèm với nhiều hình ảnh lưu niệm. Quả là chuyện đời éo le. Cho đến lúc đó, con đường duy nhất đối với tôi, chỉ là con đường của hôn nhân. Vậy mà giờ đây, Chúa lại mở ra trước mắt tôi một con đường khác. Con đường của một tu sĩ khước từ hôn nhân! Rồi không phải mình tôi đi vào trận chiến mà chung quanh tôi, mọi người ào ào phản đối. Họ bảo tôi thất tình, thất thường, hay gì gì khác nữa. Thật ra cuộc sống và đáng điều bên ngoài của tôi chẳng có chút gì làm bằng chứng tôi nghe theo một tiếng gọi đến từ trời cao! Thật là khổ cho tôi!

Chỉ có điều duy nhất là trước mọi lời phê bình dị nghị, bàn ra tán vào, tôi vẫn giữ vững ý định trở thành Tiểu Đệ Đức Chúa GIÊSU. Quyết định đủ minh chứng cho mọi người và cho cả tôi nữa thấy rằng, đó là quyết định đến từ ơn Chúa. Bởi vì nếu không có ơn Chúa, chắc chắn tôi không làm tu sĩ được quá 6 tháng!

Chính Chúa gọi tôi, bắt buộc tôi phải chọn nếp sống độc thân, trong khi tôi chỉ muốn lập gia đình. "Ai hiểu được thì hiểu", chính Đức Chúa GIÊSU nói như thế và tôi cũng xin lập lại như vậy, với tâm tình tràn đầy lòng cảm tạ tri ân THIÊN CHÚA thương gọi tôi vào cuộc sống tu trì.

... Các môn đệ thưa Đức Chúa GIÊSU: "Nếu làm chồng mà phải như thế đối với vợ, thì thà đừng lấy vợ còn hơn". Nhưng Đức Chúa GIÊSU nói với các ông: "Không phải ai cũng hiểu được câu nói ấy, nhưng chỉ những ai được THIÊN CHÚA cho hiểu mới hiểu. Quả vậy, có những người không kết hôn vì từ khi lọt lòng mẹ, họ đã không có khả năng; có những người không thể kết hôn vì bị người ta hoạn; lại có những người tự ý không kết hôn vì Nước Trời. Ai hiểu được thì hiểu" (Matthêu 19,10-12).

("MES AMIS LES PAUVRES", Charles Lepetit, Nouvelle Cité, Paris, 1984, trang 122-125).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt